

РЕШЕНИЕ

№ 24785

гр. София, 19.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав, в
публично заседание на 19.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Теодора Василева

при участието на секретаря Ася Лекова, като разгледа дело номер **717** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197, ал. 2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на Т. В. И. от [населено място], подадена чрез процесуален представител адв. П. К., срещу Решение № ПО-128/23.12.2025 г. на директора на Териториална дирекция на Националната агенция за приходите – С., с което е оставена без уважение жалбата му срещу Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки с изх. № С250022-023-0003304/01.12.2025 г., издадено от старши публичен изпълнител при ТД на НАП – С.. С постановлението, на основание чл. 121, ал. 1 ДОПК, за обезпечаване на предполагаемо публично вземане в размер на 360 101,08 лв., включващо главница 327 988,62 лв. и лихви 32 112,46 лв. към 26.11.2025 г., са наложени предварителни обезпечителни мерки, изразяващи се в запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, депозити и платежни сметки в Българо-американска кредитна банка АД, запор върху притежавани от лицето ценни книги – дружествени дялове в „Типо Лайт“ ЕООД с обща номинална стойност 2 лв., както и запор върху два броя моторни превозни средства – лек автомобил марка А., модел А3, и лек автомобил марка В., модел 730 D.

В жалбата оспорващият поддържа, че решението на директора на ТД на НАП – С. и потвърденото с него постановление са незаконосъобразни. Твърди, че постановлението не е съобразено с материалния закон, а именно, че по никакъв начин не е обоснован изводът, че събирането на данъците ще бъде невъзможни или затруднено. Според жалбоподателя не е обоснована необходимост от налагането обезпечителните мерки, като публичният изпълнител не е изложили съдържателни мотиви, които да обосновават наличието на обезпечителна нужда. Твърди се, че

посочването, че предполагаемият размер на публичното вземане е в особено големи размери, е изцяло хипотетично. В тази връзка се посочва, че размерът на бъдещите публични задължения следва да бъде съпоставен с имущественото състояние на длъжника, наличието на други негови публични и частни задължения, обстоятелството дали той е изряден платец на други публични задължения и други относими към конкретния случай факти, които биха могли да имат отношение към преценката за възможни затруднения при събирането на вземането.

Направената единствено констатация, че вземането ще бъде затруднено, но без посочване на конкретни факти и обстоятелства, обосноваващи този извод водят до немотивираност на акта.

Пред съда се сочи, че към момента на постановяване на ПНПОМ ревизионното производство впоследствие е било спряно със Заповед № Р-22220525003582-023-001/01.12.2025 г., което поставя под съмнение необходимостта от поддържане на наложеното обезпечение. В проведеното открито съдебно заседание чрез процесуалния си представител жалбоподателя поддържа жалбата и иска отмяна на оспорения акт. Позовава се и на постановеното определение на АССГ, с което е отказано продължаване срока на наложените обезпечителни мерки, като счита това за допълнителен аргумент относно липсата на обезпечителна нужда.

Претендира присъждане на разноски в размер на 5,11 евро държавна такса и 250 евро адвокатско възнаграждение.

Ответникът – директорът на Териториална дирекция на Националната агенция за приходите – С., чрез процесуален представител юрисконсулт П. П., оспорва жалбата и моли съдът да я остави без уважение, по мотиви изложени в акта.

Претендира юрисконсултско възнаграждение в размер на 255,65 евро. Прави и възражение за прекомерност на претендираното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение.

Административен съд – София-град, III отделение, 66 състав, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия № Р-22220525003582-020-001/18.07.2025 г., изменена със Заповед № Р-22220525003582-020-002/27.10.2025 г., спрямо Т. В. И. е възложена ревизия за установяване на задължения за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 ЗДДФЛ за периода от 01.01.2019 г. до 31.12.2024 г. В хода на ревизията органите по приходите са приели, че лицето не е подало декларации по чл. 50 ЗДДФЛ и не е представило изисканите документи и писмени обяснения, като са установени данни за укрити приходи/доходи и предпоставки за облагане по реда на чл. 122 ДОПК.

След отправено мотивирано искане от орган по приходите по чл. 121, ал. 1 ДОПК публичен изпълнител при ТД на НАП – С. е издал Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки с изх. № С250022-023-0003304/01.12.2025 г. В постановлението е посочено, че предполагаемият размер на публичното вземане възлиза на 360 101,08 лв., от които главница 327 988,62 лв. и лихви 32 112,46 лв. към 26.11.2025 г. Като мотив за налагане на мерките е посочено, че без тях събирането на публичното вземане ще бъде невъзможно или значително затруднено.

Преди постановяване на мярката публичният изпълнител е извършил справки в информационните масиви на НАП и в други регистри относно имущественото състояние на жалбоподателя. Установено е наличие на недвижим имот с вписано право на ползване, липса на регистрирани кораби, липса на земеделска и горска техника, наличие на два автомобила, притежание на дружествени дялове в търговско дружество и открити банкови сметки в БАКБ АД. Срещу постановлението е подадена жалба по административен ред, по която директорът на ТД на НАП – С. е постановил Решение № ПО-128/23.12.2025 г., с което е оставил жалбата без уважение, приемайки, че са налице материалноправните предпоставки за налагане на предварителни

обезпечителни мерки. Решението е съобщено на жалбоподателя на 06.01.2026 г. по електронен път чрез процесуалния му представител.

Жалбата до съда е подадена чрез административния орган на 13.01.2026 г. В изпълнение на дадени указанията ответникът е представил Искане за продължаване срока на наложените обезпечителни мерки с изх. № С260022-006-0000357/26.03.2026 г. и Определение № 13535/07.04.2026 г. по адм. дело № 3742/2026 г. на АССГ.

От жалбоподателя са представени Заповед № Р-22220525003582-023-001/01.12.2025 г. за спиране на ревизията и Уведомление № Р-22220525003582-рус-001/08.04.2026 г. за продължаване на срока за подаване на възражение и представяне на доказателства по ревизионен доклад.

При така установената фактическа обстановка съдът приема от правна страна следното:

Жалбата е допустима. Подадена е в срока по чл. 197, ал. 2 ДОПК, от лице с правен интерес от оспорването, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, и след изчерпване на задължителния административен ред за обжалване.

Съдът намира, че за жалбоподателя не е отпаднал правният интерес от оспорването поради постановеното Определение № 13535/07.04.2026 г. по адм. дело № 3742/2026 г. по описа на Административен съд – София-град, с което е отхвърлено искането на публичния изпълнител за продължаване срока на наложените предварителни обезпечителни мерки. Посоченото определение е постановено в самостоятелно производство по чл. 121, ал. 4 ДОПК с предмет преценка дали е налице основание действието на вече наложените обезпечителни мерки да бъде продължено след изтичане на предвидения в закона срок. С него не се разрешава спорът относно законосъобразността на първоначално наложените мерки към момента на постановяването им, нито се заличават с обратно действие настъпилите от тях правни последици. Процесните обезпечителни мерки са породили действие в имуществената сфера на жалбоподателя за периода от налагането им до изтичане на срока им, поради което за него съществува правен интерес да получи съдебна защита относно тяхната законосъобразност, включително с оглед евентуални последици във връзка с разноските и защитата срещу неблагоприятните правни последици от твърдяно незаконосъобразно административно принудително въздействие.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган по смисъла на чл. 197, ал. 1 ДОПК – директора на компетентната териториална дирекция на НАП, а потвърденото с него постановление изхожда от материално и териториално компетентен публичен изпълнител. Актовете са постановени в изискуемата писмена форма и формално съдържат необходимите реквизити. Не се установяват съществени нарушения на административнопроизводствените правила, свързани с компетентността или формата, които сами по себе си да обуславят отмяна на акта.

Спорът е съсредоточен върху правилното приложение на материалния закон, наличието на предпоставките по чл. 121, ал. 1 ДОПК и съответствието на акта с целта на закона.

Предмет на съдебния контрол в настоящото производство е както Решение № ПО-128/23.12.2025 г. на директора на ТД на НАП – С., така и потвърденото с него Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки с изх. № С250022-023-0003304/01.12.2025 г., доколкото по силата на чл. 197, ал. 2 и ал. 3 ДОПК съдът следва да извърши цялостна проверка за законосъобразност на наложените обезпечителни мерки.

Съгласно чл. 121, ал. 1 ДОПК в хода на ревизията или при издаване на ревизионен акт органът по приходите може да поиска мотивирано от публичния изпълнител налагане на предварителни обезпечителни мерки с цел предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на лицето, вследствие на които събирането на задължения за данъци и задължителни

осигурителни вноски ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни. От съдържанието на нормата следва, че за законосъобразното налагане на такава мярка не е достатъчно единствено наличието на висящо ревизионно производство и определен предполагаем размер на бъдещото публично вземане. Законът изисква конкретна и обоснована преценка за наличие на реална обезпечителна нужда, тоест установяване на конкретни факти и обстоятелства, от които да следва извод, че без обезпечението събирането на вземането би било невъзможно или съществено затруднено.

Предварителните обезпечителни мерки представляват съществена намеса в имуществената сфера на адресата, тъй като ограничават правото му свободно да се разпорежда с имущество още преди публичното вземане да е установено с влязъл в сила акт. Именно поради това предпоставките за тяхното налагане подлежат на стриктно тълкуване, а административният орган дължи конкретни мотиви относно обезпечителната нужда. Не е достатъчно механично възпроизвеждане на законовата формулировка.

Настоящият съдебен състав приема, че в процесния случай това изискване не е изпълнено. Както в искането на органа по приходите, така и в самото постановление липсват конкретни фактически констатации, които да обосновават извода за опасност от осуетяване или сериозно затрудняване на събирането. Като мотив е посочено единствено, че е налице предполагаемо публично вземане в значителен размер и че без обезпечение събирането му би се затруднило. Това обаче представлява по същество декларативно възпроизвеждане на законовия текст, а не фактическа мотивировка.

Действително публичният изпълнител е извършил проверки относно имущественото състояние на жалбоподателя и е установил наличие на банкови сметки, дружествени дялове и моторни превозни средства. Само по себе си установяването на имущество обаче не обосновава автоматично наличие на обезпечителна нужда. Напротив, наличието на имущество по правило сочи, че съществува имуществена база, върху която при необходимост може да бъде насочено принудително изпълнение. За да се приеме наличие на предпоставките по чл. 121, ал. 1 ДОПК, е необходимо да бъдат посочени конкретни данни за опасност от разпореждане, укриване, отчуждаване, намаляване на активите или други факти, пораждащи реален риск за събираемостта. Такива данни в преписката липсват.

Не се установява жалбоподателят да е предприемал действия по разпореждане с имущество, да е прехвърлял активи, да е закривал сметки, да е укривал имущество или да са налице други факти, сочещи на риск за фиска. Липсва и анализ на ликвидността, действителната стойност и съотношението между притежаваното имущество и предполагаемия размер на бъдещото вземане. Съдът намира за основателен довода на жалбоподателя, че публичният изпълнител не е извършил самостоятелна преценка на обезпечителната нужда. От мотивите на постановлението се създава впечатление, че публичният изпълнител е възприел безкритично констатациите на ревизиращия орган относно предполагаемия размер на задължението, без да анализира самостоятелно дали е налице реална опасност по смисъла на чл. 121, ал. 1 ДОПК. Това противоречи на закона, тъй като компетентността по алагане на обезпечителните мерки принадлежи именно на публичния изпълнител, който следва самостоятелно да провери наличието на всички материалноправни предпоставки.

Следва да се посочи, че макар размерът на вземането да е релевантен фактор, той не е самостоятелно достатъчен. Противното би означавало при всяка ревизия с висок предполагаем размер на задължения автоматично да се налагат предварителни обезпечителни мерки, което не съответства на смисъла на закона.

Налице е и нарушение на принципа на съразмерност, приложим в данъчното производство по

силата на § 2 от ДР на ДОПК във връзка с чл. 6 АПК. Административният орган е длъжен да избере такава мярка, която в най-малка степен засяга правната сфера на лицето, но е достатъчна за постигане целта на закона. В случая липсва анализ защо именно наложените мерки – едновременно върху банкови сметки, дружествени дялове и две МПС – е необходим и пропорционален. Не е обсъждано дали по-лека мярка би била достатъчна.

Съдът съобрази и представеното по делото определение № 13535/07.04.2026 г. по адм. д. № 3742/2026 г. по описа на Административен съд София-град, постановено в производство по чл. 121, ал. 4 ДОПК по искане за продължаване срока на наложените предварителни обезпечителни мерки. Макар посоченото определение да е постановено в самостоятелно производство с различен предмет и да не обвързва настоящия съдебен състав със сила на пресъдено нещо относно законосъобразността на първоначално наложените мерки, мотивите му следва да бъдат съобразени като част от общата доказателствена картина. В същите изрично е прието, че приходната администрация не е доказала по несъмнен начин наличието на конкретни факти и обстоятелства, обосноваващи обезпечителна нужда, нито е установила по какъв начин е формирана стойността на част от обезпеченото имущество и дали наложените мерки съответстват на предполагаемия размер на бъдещото публично вземане. Тези констатации кореспондират с изводите на настоящия съд относно недостатъчната фактическа обосновааност на процесното постановление и липсата на конкретен анализ, от който да се установява реална опасност събирането на предполагаемото публично вземане да бъде невъзможно или значително затруднено.

По изложените съображения съдът приема, че оспореното решение е постановено в противоречие с материалния закон и в несъответствие с целта на закона, тъй като потвърждава обезпечителни мерки, наложени без надлежно установена и мотивирана обезпечителна нужда по смисъла на чл. 121, ал. 1 ДОПК.

С оглед изхода на спора жалбоподателят има право на разноски. По делото са доказани разноски за държавна такса в размер на 5,11 евро и адвокатско възнаграждение в размер на 250 евро. Възражението за прекомерност на ответника не отговаря на изискването за мотивираност, установено в чл. 78, ал. 5 ГПК. При липса на конкретни съображения относно несъразмерността на претендираното възнаграждение съдът не дължи извършване на преценка за неговата прекомерност.

Предвид изложеното и на основание чл. 197, ал. 2 и ал. 4 и чл. 161, ал. 1 ДОПК, Административен съд – София-град, III отделение, 66 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № ПО-128/23.12.2025 г. на директора на Териториална дирекция на Националната агенция за приходите – С., както и потвърденото с него Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки с изх. № С250022-023-0003304/01.12.2025 г.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на Т. В. И., с ЕГН: [ЕГН], сумата от 255,11 (двеста петдесет и пет евро и единадесет евроцента), представляваща разноски по делото. Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 197, ал. 4 ДОПК.

СЪДИЯ: